

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Piotr Zarski

Strona pozwana: Andrzej Stadnicki

Pytania prejudycjalne

- 1) czy najem lokalu jest usługą w rozumieniu art. 2 pkt 1, art. 3 (oraz pkt 2, 3,7, 11,18 i 23 Preambuły) Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z 16 lutego 2011r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych ⁽¹⁾?
- 2) w przypadku odpowiedzi pozytywnej na pierwsze pytanie, to czy w razie zawarcia na czas nieokreślony umowy najmu – transakcją handlową – jest umowa czy pojedyncza, odrębna „transakcja” jaką jest każdorazowa płatność czynszu w zamian za udostępnienie lokalu i mediów w rozumieniu art. 1 ust. 1, art. 2 pkt 1, art. 3, art. 6, art. 8 (oraz pkt 1, 3, 4, 8, 9, 26, 35 Preambuły) Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z 16 lutego 2011r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych?
- 3) W przypadku uznania w odpowiedzi na pytanie drugie, że transakcją handlową jest każdorazowa płatność czynszu w zamian za udostępnienie lokalu i mediów, to czy art. 1 ust. 1, art.2 pkt 1 oraz art. 12 ust.4 (oraz pkt 3 Preambuły) Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z 16 lutego 2011r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie mogą wykluczyć zastosowanie Dyrektywy do umów najmu zawartych przed 16 marca 2013r., w sytuacji jeżeli opóźnienia w realizacji poszczególnych płatności czynszu występują po tej dacie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 48, s. 1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kehl (Niemcy)
w dniu 21 czerwca 2016 r. – Postępowanie karne/C**

(Sprawa C-346/16)

(2016/C 335/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Kehl

Strony w postępowaniu głównym

Oskarżony: C

Druga strona postępowania: Staatsanwaltschaft Offenburg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 67 ust. 2 TFUE, a także art. 20 i 21 rozporządzenia nr 562/2006 ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice ⁽¹⁾ (kodeks graniczny Schengen, zwany dalej „KGS”), względnie inne przepisy prawa Unii należy interpretować w taki sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym, które, w sytuacji, gdy nie doszło do przewidzianego w art. 23 i nast. KGS tymczasowego przywrócenia kontroli granicznej na granicach wewnętrznych, upoważnia organy policyjne danego kraju do przeszukania rzeczy – w strefie 30 kilometrów w głąb kraju, licząc od granicy lądowej tego państwa członkowskiego z innymi państwami będącymi stronami Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r., w celu zapobiegania nielegalnemu wjazdowi na terytorium tego państwa i udaremniania go, a także zapobiegania popełnianiu pewnych czynów zabronionych zagrożonych karą stanowiących zagrożenie dla bezpieczeństwa granic, czy też sprawowania ich ochrony lub też takim czynom popełnianym w związku z przekraczaniem granicy – niezależnie od zachowania osoby posiadającej tę rzecz i tego, czy zachodzą szczególne okoliczności?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

- 2) Czy art. 67 ust. 2 TFUE, a także art. 20 i 21 rozporządzenia nr 562/2006 ustanawiającego KGS, względnie inne przepisy prawa Unii należy interpretować w taki sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym lub praktyce, które upoważniają sąd karny danego państwa członkowskiego do wykorzystania przeciwko oskarżonemu dowodu, chociaż dowód ten został uzyskany w wyniku działań państwa niezgodnych z przepisami prawa Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 105, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Belgia) w dniu 24 czerwca 2016 r. – T.KUP SAS/Belgische Staat

(Sprawa C-349/16)

(2016/C 335/47)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: T.KUP SAS

Druga strona postępowania: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ze względu na naruszenie art. 17 ust. 1 rozporządzenia podstawowego ⁽¹⁾ rozporządzenie nr 1294/2009 ⁽²⁾ jest nieważne w odniesieniu do importera takiego jak w postępowaniu głównym z uwagi na to, że Komisja w ramach przeglądu przeprowadziła kontrolę wrywkową obejmującą tylko ośmiu importerów, choć należało zbadać rozsądną liczbę dwudziestu jeden importerów?
- 2) Czy ze względu na naruszenie art. 11 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego rozporządzenie nr 1294/2009 jest nieważne w odniesieniu do importera takiego jak w postępowaniu głównym z uwagi na to, że Komisja w ramach przeglądu nie uwzględniła wystarczająco przedstawionego materiału dowodowego wskutek objęcia kontrolą wrywkową pięciu dużych i tylko trzech małych importerów, a ponadto uwzględnienia głównie danych przedstawionych przez tych pięciu dużych importerów?
- 3) Czy ze względu na naruszenie art. 2 i 3 rozporządzenia podstawowego lub art. 11 ust. 2, 5 i 9 tegoż rozporządzenia rozporządzenie nr 1294/2009 jest nieważne w odniesieniu do importera takiego jak w postępowaniu głównym z uwagi na to, że Komisja w ramach przeglądu nie dysponowała danymi wystarczającymi do stwierdzenia, iż nadal ma miejsce przywóz po cenach dumpingowych i wskutek tego powstaje szkoda?
- 4) Czy ze względu na naruszenie art. 21 rozporządzenia podstawowego rozporządzenie nr 1294/2009 jest nieważne w odniesieniu do importera takiego jak w postępowaniu głównym z uwagi na to, że Komisja w ramach przeglądu wymaga zaistnienia szczególnych przesłanek wskazujących, iż przedłużenie stanowi nieproporcjonalne obciążenie dla importera?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1294/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Wietnamu i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami wysyłanego ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzące ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 384/96 (Dz.U. 2009, L 352, s. 1).